

tingerne. Hovedopgaven maa dog fremfor Alt være at undersøge, hvem der har Ret; og hvor denne er, bør der gives den Medhold uden Spørgsmaal om Imødekommen mod den anden Part.

Spørges der endelig, hvad Følgen er bleven, og hvad Loven har udrettet, saa maa Svaret efter det foran oplyste falde af sig selv. Vi have efter bedste Evne søgt at godtgjøre, hvor Nøden stod for Døren, og at Hjælpen kun kunde ydes ved et klart Forbud, saaledes som det af Indenrigsministeren blev Nøgstdagen forelagt som paatrængende nødvendigt; nu staa de, som saa haardt trænge til Støtte, ligesaa hjælpeløse, som da de søgte den, og i de 3 forløbne Aar, siden Loven udfom, viser Fiskeriets Tilbagegang paa flere Steder altfor tydelig, at Frygten for at ødelægge Virkninger var fuldkommen grundet. Drivevaadsskifteriet vedblev, efterat Loven af 1872 var udkommen: dog ikke uforstyrret. Thi de andre Fiskere, som antog, at Loven var kommen til Gavn for dem, søgte at standse det og henvendte sig til de paagældende Overigheder om Indstriden; men de maatte snart erkjende, at Loven syntes at skulle blive til Fordel, ikke for dem, men for deres Modstandere, der særdeles overalt, hvor Noget var at udrette. Af Politioverighederne vare nogle villige til offentlig Sags Anlæg, Andre ikke; blandt de første kunne nævnes Politimestrene i Svendborg, Assens og flere andre synske Jurisdiktioner, til de sidste Politimestrene i Faaborg, Wedellsborg Birk og Horsens; der opstod og bestaar endnu et Virvar uden Lige. Andragender indløb til Indenrigsministeriet om Oplysninger angaaende Lovens rette Forstaaelse: men Ministeriet kunde ikke andet end henvise til Domstolene for hvert enkelt Tilfælde. Der rejstes nu Tid efter anden en stor Del offentlige Politisager, af hvilke nogle, der forfulgtes alle Instanser igjennem, endnu ikke ere paadømte. Som det kunde ventes, kom ogsaa Domstolene i Forlegenhed med Lovens Fortolkning, og medunderskrevne Formand har, lige indtil dette nedskrives, jævnligen været konsulteret af sine Kolleger rundt omkring fra desangaaende. Det er ikke blot ved Underdomstolene, at man er kommen til de forskjelligste Resultater, men ogsaa Overretten i Kjøbenhavn og selv Højesteret har ikke kunnet undgaa det; der synes dog at vise sig en Tendens til at domfælde Drivevaaddene, hvor det nogenlunde lader sig gjøre. Blandt de Sager, der have foreligget Udvalget, skulle vi nævne følgende, medens det maa bemærkes, at der har været afholdt endnu flere Forhør, som ikke have haft offentlig Sags Anlæg til Følge, samt at endnu flere Underretsdømme, der have ifundet Bøde i Medhold af Lov af 9de Marts 1872, angives affagte i indeværende og forrige Aar.

1. Underpolitiretsdømme.

a. Grøskjøbing Kjøbstad og Grø Herred; af 25de Juni 1872; har dømt Christian Grifsen og Matros Hans Hendriksen af Marstal i Bøde 20 Rd. for Brugen af „Bundslæbevaad“, til hvis Bund var befæstet et Stykke Jernfjætting.

b. Samme Kjøbstad og Herred; af 2den Juli 1872. Anders Andersen Bruun idømt Bøde af 20 Rd. for Brug af „Bundslæbevaad“ belastet med „saa stor Vægt af Stene, som var nødvendigt til at tynge det ned paa Havbunden“.

c. Wedellsborg Birk; af 1ste Oktober 1872. Fisker Christen Nielsen af Wedellsborg frifunden for det Offentliges Tiltale; det paalagede Redskab er intet engelt Trawl.

d. Salling Herred; af 24de Oktober 1872. Kvaeskipper Jacobsen af Jøns frifunden for offentlig Tiltale; den anvendte Vægt af Sten ndgjorde kun 24 \mathcal{H} , — kan ikke kaldes for svær Vægt.

e. Samme Herred; af 24de Oktober 1872. Skipper S. Rasmussen af Esthær frifunden; det paalagede Vaad intet Trawl.

f. Grøskjøbing Kjøbstad og Grø Herred; af 20de Maj 1873. Skipper Lars Christiansen Assens dømt i Bøde 20 Rd. for „Bundslæbevaad“ med paahængt Vægt 46 \mathcal{H} .

g. Samme Kjøbstad og Herred; af 23de September 1873. Christian Grifsen og Hans Hendriksen af Marstal, dømte 2den Gang for Brugen af det samme Vaad som under a. til Bøde 30 Rd. hver.

h. Thorseng Birk; af — 1874. Gjæstgiver W. H. Tornøe af Kerteminde dømt for Fiskeri med „Bundslæbevaad“ ved den ham tilhørende Fiskerbaad „Dorthea Cecilia“ i Bøde 30 Rd.

2. Overretsdømme.

a. Dømmen 1. c. foran, indanket og paadømt den 3die Januar 1873; stadfæstet; Vægten kun 24 \mathcal{H} , kan „undertiden komme i Berøring med Havbunden“, men kan ikke sammenlignes med det i Lov af 9de Marts 1872 § 1 omforklarede Bundslæbevaad.